

Het dagboek van Mr. Monty (deel 3)

Tja, wat is de juiste beslissing om een pup van 8 weken uit USA te halen? Opsturen of per expediteur over laten sturen? (peperduur!!) Het bleek dat puppies uit USA pas als vracht verstuurd mogen worden als ze minimaal tien weken oud zijn. Reizen ze echter mee met de passagier in de cabine, dan moeten ze minimaal 8 weken oud zijn.

Iedere hondentrainer geeft er de voorkeur aan zijn pup op 8 weken binnen te hebben en de knoop was snel doorgehakt: KLM gebeld en een reis geboekt. Duidelijk vermeld dat op de terugreis een pup mee zou reizen in de cabine. De toestemming daarvoor duurt ca. 48 uur en dan komt het verlossende telefoontje dat de boeking akkoord is en meteen een email naar Montana, Mr.Monty wordt opgehaald! De heenreis verliep zonder al te veel problemen en na een overstap in Minneapolis de doorvlucht naar Missoula in Montana en midden in de nacht landde de grote kist van N.W.A, die tot de laatste plaats bezet was.

Je verkeerde meteen in een heel andere wereld, hier had de klok stilgestaan, het was een verzameling van mannen met grote cowboyhoeden op, het leek wel een film die zich afspeelde. Montana is immers het land van cowboys, bizens en prairies. Na een korte kennismaking snel naar de auto en een lange tocht van enkele uren naar de

farm van de Calvert's. Ik werd gedropt bij mijn motel en viel droomloos in slaap, de reis had dan ook bijna 30 uur geduurd!

De volgende dag kon ik dan eindelijk Mr.Monty in mijn armen sluiten. Een pittig en parmantig kereltje dat fier door de keuken stapte en mij meteen overlaadde met dikke likken. Wat een vrij karakter, wat een liefde straalde hij uit, wat een dotje. Mr.Monty, geboren in het verre Canada, had ook een hele lange reis van 12 uur in de auto achter de rug, maar was net zo monter en fier. Ik was er bijna een beetje jaloers op.

De volgende dagen ging Mr.Monty mee op de grote trailer van de Calvert's en heeft in de periode dat hij bij de trainingen was zeker honderden schoten en knallen gehoord. Hij sliep overal net zo makkelijk doorheen. De grote trainers, Larry Calvert en Bill Mc.Knigt trainden bijna iedere dag van 's morgens vroeg tot laat in de middag en er was alle tijd om de pup te laten wandelen door het hoge gras van

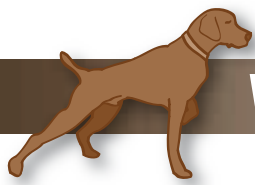
de uitgestrekte prairies. Montana is heel fraai gelegen, aan de voet van de Rocky Mountains, met herten, bizens, adelaars en ander wild dat men hier niet kent. Het was voor mij een openbaring!

Larry en Bill liepen met ca. 8 honden iedere dag een fors programma, dat zeer fieldtrial gericht werd uitgezet. Grote afstanden tot zeker 350 meter voor markeer en Blinds. De terreinen lenen zich er ook voor, golvende lange grasbanen, serene rust, je hoort alleen de vogels fluiten en kleine meertjes vol met eenden. Een oase van stilte en natuurschoonheid.

Mr.Monty speelde tevreden in het zonnetje en had nog geen idee van zijn grote reis naar Europa.

(wordt vervolgd)

Rechtspraak Hondensport in Amerika

Het zal een jaar of tien geleden zijn dat uw scribente in Maine – USA – meedeed aan een Huntingtest op **Senior** niveau. De deelname was die dag niet zo groot, ongeveer een stuk of 15 honden deden een gooi naar de felbegeerde “Senior Huntingdog” titel. Stralend weer en een beetje wind, wat kan men zich nog meer wensen. De proef werd gehouden op de prachtige terreinen van de “Sugarfoot” kennels van de top-trainer Dave Mosher.

Voor mij de eerste keer dat ik op dit niveau aan mocht aantreden met mijn Labrador “Bel-lever Elsa”, roepnaam Kathy. Nerveus stonden we te wachten op de dingen die zouden komen. Van “hide” 1 begaven we ons naar “hide” 2 en ons nummer werd afgeroepen. Twee keurmeesters zouden hun oordeel vellen over onze prestaties en één van hen, een al iets oudere heer zag in de catalogus dat ik niet uit de USA kwam. Hij stelde mij op mijn gemak, we moesten voor deze proef een heus geweer dragen om de jachtsituatie zoveel mogelijk na te bootsen.

De Senior testen bestaan uit 2- of 3-voudige apporten, vaak een dubbel markeer en één Blind. Omdat het markeerapport aan de rechterzijde was en “Kathy” aan de linkerzijde zou volgen, adviseerde hij mij de hond iets voor mij uit te laten lopen zodat ze goed zou kunnen markeren.

In Amerika leren alle retrievers zowel links als rechts volgen, een enorm voordeel voor jacht- en wedstrijdsituaties.

Voorjagen met geweer.

Een levende eend werd geschoten en viel in hoog gras op ca. 120 meter, achter een laag maar dicht struikgewas op ca. 100 meter viel eend nummer twee en de Blind lag ca. 80 meter achter de kromming in een weg. De regel in USA is altijd “last bird first”, de laatst geschoten vogel eerst en tot mijn grote opluchting werd dat apport snel uitgevoerd en ook de verre eend in het hoge gras kwam snel binnen. De “Blind” door de bocht in de weg kwam als derde apport vlot binnen en een enorme zucht van verlichting. Dit deel van de proef hadden we gelukkig binnen.

Het waterwerk

Zoals te verwachten ook niet simpel, een langwerpige meertje van ca. 60 meter lengte doch hoogstens 15 meter breed, moest in de lengte doorgezwommen worden. Aan het einde lag in hoog gras een Blind. De aardige keurmeester maakte in ons geval een kleine uitzondering, want hij wist hoe de honden in Europa werken. Wel door het water heen, maar dan ook zo snel mogelijk over land terug. In Amerika een doodzonde!

Als Kathy het meertje recht zou doorkruizen en het apport aan de overkant zou oppakken, mocht ze over land terug. Moeizaam, maar het lukte. Ook de eend die geschoten werd als een soort verleiding kwam vlot binnen.

Pauze

Terwijl de deelnemers die nog in de race waren even een boterham aten, haalde de aardige keurmeester een grote gele reu uit zijn auto en deed (tot mijn verbazing) de waterproef. De helper gooide de verleidingseend met schot en de gele reu werd ingezet voor de Blind aan de overzijde. De hond trok echter meteen naar de verleiding

en ondanks fluiten, werd eerst de foute eend binnen gehaald.

De hond werd aan voet gefloten en de keurmeester reageerde heel furieus en gaf de hond een paar trappen tegen zijn borstkas. Met grote verbazing werd dit door ons allen gadeslagen. Vervolgens pakte hij de hond, ruk aan de riem en de hond verdween achter in de auto.

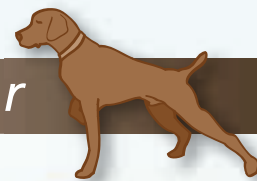
Als buitenstaander bemoeit men zich hier niet mee. In Europa helaas wel meer van dit soort uitspattingen gezien. Voor Amerika heel apart, slaan of schoppen zie je hier zeker op wedstrijden nooit! Het verbaasde mij dat na ca. 20 minuten een van de deelnemers met een vel papier naar mij toekwam met de vraag of ik een en ander had gezien. Ik bevestigde het en hij vroeg of ik maar even wilde tekenen. Met grote tegenzin een krabbel gezet en ik zag dat alle andere deelnemers reeds hadden getekend.

De dag verliep niet echt prettig meer er heerste duidelijk een grote spanning. Voor mij kon die dag niet meer stuk, we haalden onze eerste “Senior Huntingtest” titel binnen. Een prachtige oranje rozet werd aan de collectie toegevoegd. Terug naar het huisje dat we gehuurd hadden en genieten van het succes.

De volgende dag

Zondag, het weer was in tegenstelling tot de dag daarvoor, regenachtig en we besloten naar een groot Jachtkleding warenhuis te gaan. Om ca. 08.30 uur, er werd op de deur geklopt! Verbazing alom, wie zoekt ons hier midden in de bush op zo een afgelegen camping?? Op de deurmat stond een van

Waterwerk bij het meertje.

de organisatoren van de dag daarvoor en hij verzocht mij mee te gaan, in verband met de kwestie van gisteren. Terug naar de "Sugarfoot" kennels. Zeker 60 km. rijden. Tegensputteren hielp niet, ik moest mee, ik had immers een handtekening gezet op de aanklacht. De rit was saai en stil, de bestuurder zei niet veel en de regen vrolijkte de boel ook niet echt op. Na een tocht die uren leek te duren kwamen we aan bij de "Sugarfoot kennels" en traden we het officiële kantoor binnen, waar tot mijn grote verbazing wel een stuk of 20 personen aanwezig waren. Uit een ooghoek zag ik alle groepsgenoten van de dag daarvoor en een soort tribunaal achter een lange tafel. Grimmige gezichten waar geen lachje af kon. In een hoekje zat de "aardige" keurmeester, die naar de punten van zijn schoenen staaarde. De organisator die de dag daarvoor alle inleidingen had gedaan, kwam met een dik boek naar mij toe, verzocht mij de hand op het

boek te leggen en werd de eed afgelegd – dit was het officiële reglementen boek van de Amerikaanse Kennel Club met alle Statuten. Vervolgens moest ik herhalen wat hij mij voorlas "door niets anders dan de waarheid te vertellen" Mijn excuus dat ik uit Europa kwam en niet alles begreep, werd weggewaaid. Dit soort dingen zie je thuis wel eens op de TV, dit in echt mee te maken is nou niet bepaald een prettige ervaring. Er werd mij gevraagd om precies te vertellen wat ik gezien had en dat kostte toch wel enige moeite. De keurmeester die al die tijd zo aardig was geweest, moest ik nu veroordelen. Gelukkig heb ik het bij een heel beperkt verslag gehouden, tenslotte ben je gast in een ander land en bemoeienis met dit soort situaties is niets waard. Daarna ging het snel, ik werd weer in de auto gezet, teruggebracht naar het huisje en de rest van de dag bleef het maar regenen en was de lol er af.

periode geboren werden, géén stamboom. Dus in principe was hij twee jaar brodeloos! Wat een zware straf..... Ik heb de "aardige" man ook nooit meer in Maine teruggezien en hoorde later dat hij naar een andere staat verhuisd was.

Dat ze in Amerika met rechtspraak heel streng kunnen zijn, blijkt wel uit bovenstaande!

Henny M. Schoor

Hoe het afliep

Dit hele verhaal heeft voor de betrokken keurmeester nog een hele nare nasleep gehad. Omdat hij ook Professional was en fokker, werd hij door de tuchtraad van de AKC voor twee jaar ontheven uit zijn functie als trainer en kregen de pups die in die